

Chương 13

Cassandra chuẩn bị đi ngủ. Wulf vẫn ở ngoài với Kat, thảo luận kế hoạch chạy trốn nếu cần rút nhanh khỏi Elysia.

Riêng cô đã chán chạy trốn rồi. Cô thấy mệt mỏi với việc bị săn đuổi.

Nhìn vào mặt tốt là, mọi thứ rồi sẽ kết thúc vào sinh nhật tới đây của mày còn gì.

Ý nghĩ ấy chẳng an ủi cô chút nào. Cô thử dài sờ lên những bức thư trong hộp kí ức. Cassandra dừng lại khi nhận ra có một mảnh giấy da bò màu xám được đóng dấu nung đỏ, khác với những tờ giấy màu be cô hay dùng.

Không phải thư của cô. Vì Wulf cứ sợ chị cô viết linh tinh nên cô càng thấy tò mò hơn.

Hơi nhăn mày, cô lôi tờ giấy ra và nhìn qua. Cô nhẹ nhàng cạy con dấu lên để không làm gãy nó, rồi mở thư ra.

Tim cô ngừng đập khi nhìn thấy nét chữ cứng cáp, nam tính.

Gửi con trai yêu quý,

Bố muốn gọi con bằng một cái tên cụ thể, nhưng bố đang chờ mẹ con quyết định. Bố chỉ mong mẹ nói đùa khi gọi con là Albert Dalbert.

Cassandra dừng lại để cười. Đó là một trò đùa giữa cô và anh. Cô nín cười, cô đọc tiếp.

Nhiều tuần nay bố nhìn mẹ con sốt sắng thu thập kỉ vật bỏ vào chiếc hộp này. Mẹ sợ con sẽ không biết gì về mẹ, và điều đó cũng làm bố rất buồn vì con sẽ chẳng bao giờ được tận mắt chứng kiến sức mạnh của mẹ. Bố chắc tới lúc con đọc được lá thư này, con đã biết mọi thứ về mẹ rồi.

Nhưng con sẽ không bao giờ được biết trực tiếp, đó là điều bố canh cánh trong lòng. Bố ước sao con thấy gương mặt mẹ mỗi khi nói chuyện về con. Nỗi buồn mẹ cố giấu. Mỗi lần chứng kiến cảnh đó, lòng bố đau như cắt.

Mẹ yêu con nhiều lắm. Mẹ chỉ nói suốt về con. Mẹ thường xuyên ra lệnh cho bố. Nào là không được làm con phát điên lên như chú Chris của con, rồi không được gọi bác sĩ nếu con hắt hơi hay phải cho phép con chơi đùa với bạn mà không nổi quạu lên vì sợ ai đó sẽ làm con bị thương.

Bố cũng không được ép con cưới vợ hay có con. Không bao giờ.

Nhưng hơn hết, mẹ ép bố phải cho con tự chọn xe năm con mười sáu tuổi. Bố không được nhét con vào một chiếc xe tăng. Việc này thì bố phải xem xét đã. Riêng vấn đề này thôi, bố không đồng ý hứa với mẹ cho tới khi bố hiểu rõ hơn về con. Chưa kể, bố đã thấy người ta lái xe trên đường nhiều rồi. Nên nếu con có nhận được một chiếc xe tăng, thì bố xin lỗi nhé. Nhưng ở cái tuổi này của bố, người ta khó thay đổi lắm con ạ.

Bố không biết lớn lên con sẽ giống ai. Bố chỉ hi vọng, con sẽ giống mẹ nhiều hơn. Mẹ con là người tốt. Luôn đong đầy tình yêu và nhiệt thành dù cuộc đời mẹ khó khăn và buồn thương. Mẹ mang theo những vết sẹo cuộc đời cùng với lòng dũng cảm, nhân cách cao thượng và cả sự hóm hỉnh mà bố không có.

Nhưng trên hết, mẹ có một tinh thần quả cảm bất diệt mà bố chưa từng nhìn thấy ở ai qua bao thế kỉ. Bố mong mỗi, bằng cả trái tim mình, con sẽ thừa kế được mọi đức tính ấy ở mẹ và không có một tật xấu nào của bố.

Bố thực sự không biết nói gì hơn. Bố chỉ nghĩ có lẽ bố cũng nên có kỉ vật gì đó cho con trong hộp này.

Yêu con,

Bố của con

Nước mắt lăn dài trên má khi cô đọc từng dòng anh viết cho con. “Ôi, Wulf,” cô thở ra, tim như vỡ vụn khi nghĩ tới những điều anh chưa từng nói ra. Thật kì lạ khi thấy hình ảnh của chính mình qua mắt anh. Cô chưa từng nghĩ mình dũng cảm. Cũng chưa từng nghĩ mình mạnh mẽ.

Cho tới cái đêm cô gặp được vị anh hùng bóng đêm.

Khi Cassandra gặp lá thư và đóng dấu ấn lại, cô nhận ra một điều.

Cô yêu Wulf. Yêu đến tuyệt vọng.

Cô không chắc tình yêu đến từ lúc nào. Có lẽ ngay từ lần đầu anh quấn cô trong vòng tay anh. Cũng có thể là khi anh lưỡng lự chào đón cô vào ngôi nhà của mình.

Không, cô chợt nhận ra, không phải những lần đó. Cô đã yêu anh ngay từ lần đầu anh chạm vào bụng cô với bàn tay rắn chắc và gọi con của cô là con anh.

Dù là Thọ sản đêm hay không, anh vẫn là người đàn ông tuyệt vời so với tiêu chuẩn của tộc người man di mạo rợ tới từ thời Trung cổ.

Cánh cửa mở ra.

“Em vẫn ổn chứ?” Wulf chạy nhanh tới bên giường.

“Em ổn,” cô hắng giọng đáp. “Tại mấy thứ hóc-môn của phụ nữ có thai đấy. Em khóc ngay cả vì những chuyện vớ vẩn nhất. Chán thật!”

Anh lau nước mắt. “Không sao đâu. Anh hiểu mà. Anh ở chung với phụ nữ có thai nhiều rồi.”

“Các hộ vệ của anh ấy hả?”

Anh gật đầu. “Thậm chí anh còn đỡ đẽ cho vài người đấy.”

“Thật sao?”

“Thật chứ. Em cứ hình dung về thời còn chưa có đường xá hay bệnh viện, lúc đó anh bận bù đầu với đồng nhau thai.”

Cô cười phá lên, nhưng rồi nghĩ lại, lúc nào ở bên anh cô chẳng cười to như thế. Anh như vị thuốc diệu kì luôn khiến cô khỏe hơn.

Wulf giúp cô cất đồ. “Em nên ngủ sớm đi. Cả đêm qua em không chợp mắt rồi.”

“Em biết. Em đi ngủ đây, em hứa mà.”

Anh bế cô lên giường sau khi cô thay váy ngủ, rồi anh tắt hết đèn và để cô lại một mình. Cassandra nằm trong bóng tối, suy nghĩ lang thang chôn nào.

Cô nhắm mắt lại, tưởng tượng cô và Wulf ở trong nhà anh, cùng đàn con nô đùa quanh họ.

Buồn cười là cô chưa từng mơ có một đứa con thì nay lại muốn sống lâu hơn để sinh thật nhiều đứa.

Cho anh.

Và cho cô.

Nhưng từ cổ chí kim, dân tộc cô lúc nào chẳng mong ước điều đó. Mẹ cô, rồi cả chị gái cô.

Em cũng có thể biến thành Daimon.

Có lẽ nhưng lúc đó, người đàn ông cô yêu sẽ buộc lòng phải giết cô.

Không, cô không thể làm vậy với cả hai. Giống các Apollite ở thành phố này, cô sẽ đón nhận cái chết với lòng quả cảm mà Wulf đã viết như thế về cô.

Và để anh lại lên cõi đời này, thương nhớ cô...

Cassandra nhắm mắt. Cô ước sao cô có thể bỏ chạy để anh không bao giờ phải nhìn cô ra đi. Không biết cô chết lúc nào. Bởi điều đó tàn nhẫn với anh quá.

Nhưng đã quá muộn rồi. Chẳng còn đường thoát khỏi anh trong khi chính cô còn cần anh bảo vệ. Tất cả những gì cô có thể làm là ngăn anh yêu cô nhiều như cô yêu anh.

Ba ngày sau đó, Cassandra cảm nhận được mọi người đang có chuyện giấu giếm cô. Mỗi khi cô tới gần Wulf và Kat, họ bỗng im lặng và tỏ ra sốt sắng.

Chris bắt đầu chơi chung với một nhóm các cô gái trẻ Apollite mà Phoebe đã giới thiệu cho cậu khi đưa cậu đi mua đồ điện tử, để cậu không thấy buồn chán. Các cô gái Apollite nghĩ làn da và mái tóc đen của cậu đẹp kiêu “ngoại lai” nên họ thích thú với cậu, và cả chuyện cậu rất giỏi máy tính và công nghệ.

“Em có thể chết để được và cõi Valhala rồi” Chris cảm thán sau đêm gặp các cô gái. “Những cô gái này thích đàn ông có não và không quan tâm em có làn da rám nắng hay không. Mà họ cũng đâu có làn da như thế. Tuyệt vời!”

“Họ là Apollite đấy!” Wulf cảnh báo.

“Thì sao? Anh cũng có một cô nàng Apollite làm bạn gái đấy thôi. Em cũng muốn một cô. Thậm chí hai hay ba, bốn cô cũng được. Quá đỉnh.”

Wulf lắc đầu và để Chris lại cùng lời cảnh báo cuối cùng. “Nếu họ định tấn công cậu thì nhớ chạy đi đấy.”

Tới ngày thứ năm, Cassandra bắt đầu lo lắng. Wulf cứ bồn chồn từ lúc cô thức dậy. Hơn nữa, anh và Kat đã đi đâu đó suốt mấy tiếng vào đêm hôm trước và cả hai không chịu nói cho cô biết họ đang có kế hoạch gì.

Anh khiến cô nghĩ tới một con ngựa non háu đá.

“Có chuyện gì em nên biết không?” Cassandra truy hỏi sau khi dồn anh vào góc nhà.

“Tôi đi tìm Phoebe,” Kat nói, hướng ra phía cửa.

Cô ấy rảo bước đi nhanh.

“Có vài chuyện, anh...” Wulf ngập ngừng.

Cassandra chờ đợi.

“Sao?” cô nhắc anh.

“Chờ anh.” Anh đi tới phòng Chris.

Vài phút sau, anh quay lại, mang theo một thanh kiếm của người Viking cổ. Cô nhớ đã thấy nó nằm trong hộp kính ở căn hầm của anh. Chắc hai người họ đã quay lại nhà anh đêm qua để lấy nó. Nhưng sao họ lại phải làm thế, cô không hình dung ra được.

Nắm thanh kiếm bằng cả hai tay rồi đưa ra chính giữa hai người, Wulf thở sâu. Anh không thường nghĩ về chuyện này trong suốt một nghìn hai trăm năm qua, nhưng anh đang cố hồi tưởng lại mọi thứ, nên chờ anh một giây thôi.”

Cô không thích giọng điệu này. Cô nhíu mày. “Anh định làm gì? Cắt cổ em à?”

Anh ngó cô cẩn thận. “Không đời nào.”

Cô nhìn anh lấy hai chiếc nhẫn vàng ra khỏi túi rồi đặt nó lên lưỡi kiếm. Rồi anh đưa nó về phía cô.

“Cassandra Elaine Peters, anh muốn cưới em.”

Cô sững sờ trước lời cầu hôn. Ý nghĩ về hôn nhân chưa bao giờ nảy đến trong đầu cô. “Sao cơ?”

Đôi mắt đen của anh thiêu đốt cô. Anh biết việc mình có con nghe thấy lạ rồi, rồi tương lai con cũng sẽ sống một cuộc đời kì quái chẳng kém, nhưng anh vẫn muốn đứa trẻ được sinh ra theo cách cổ điển - trong gia đình có cha mẹ có cưới xin đàng hoàng.”

Cassandra che mặt khi nước mắt tuôn rơi. “Sao anh cứ làm em khóc suốt thế này? Em thề em chưa bao giờ khóc cho tới ngày em gặp anh.”

Anh nhìn cô như thể cô vừa đánh anh một cú thật mạnh.

“Ý em là theo chiều hướng tốt mà. Anh luôn làm những việc khiến em cảm động, nên em khóc.”

“Vậy em sẽ lấy anh chứ?”

“Tất nhiên rồi, đồ ngọc này.”

Anh bước tới hôn cô. Thanh kiếm nghiêng đi, hai chiếc nhẫn lăn tròn trên sàn nhà. “Khỉ thật,” anh quát nhẹ khi chúng văng ra. “Anh biết ngay anh sẽ làm hỏng chuyện mà. Chờ anh.”

Anh bò xuống sàn nhà tìm nhẫn dưới gầm ghế. Rồi quay lại và hôn cô nồng nhiệt.

Cassandra ngấu ngiên mùi vị tỏa ra từ anh. Anh đã trao cho cô mọi thứ hơn cả những gì cô hi vọng hay mơ tưởng.

Khẽ hôn môi cô, anh ngả ra. “Theo phong tục của Bắc Âu, chúng ta đã làm ngược mọi thứ. Đáng ra phải trao nhẫn tron lúc đính hôn. Rồi tới khi cưới em sẽ được đeo nhẫn kim cương.”

“Được mà.”

Anh trượt chiếc nhẫn nhỏ hơn vào ngón tay run rẩy của cô, rồi đưa cô chiếc to hơn.

Tay Cassandra run lẩy bẩy khi nhìn thấy hoa văn hình rồng kiểu cách được thiết kế tinh vi theo phong cách Bắc Âu. Cô trượt chiếc nhẫn vào ngón tay anh, rồi hôn lên đó. “Cảm ơn anh.”

Anh bung lấy mặt cô dịu dàng rồi hôn cô. Cassandra lập tức chệnh thoáng.

“Anh đã lên kế hoạch tổ chức đám cưới vào tối thứ sáu nếu em không phiền,” anh khẽ nói.

“Tại sao lại là hôm đó?”

Dân tộc anh luôn kết hôn và thứ Sáu để tỏ lòng thành kính với Nữ thần Frigga. Anh nghĩ ta có thể kết hợp truyền thống của hai dân tộc với nhau. Vì Apollite không quy định ngày cụ thể nên Phoebe nói cũng không quan trọng lắm việc chọn ngày.”

Cassandra kéo anh lại kề bên môi cô và hôn anh ngấu ngiên. Ai biết được một gã man di Trung cổ lại có thể chu đáo đến thế?

Điều duy nhất sẽ khiến mọi thứ trở nên hoàn hảo là bố cô có mặt trong hôn lễ, nhưng từ lâu Cassandra đã học được cách không đòi hỏi những điều không thể.

“Cảm ơn anh, Wulf.”

Anh gật đầu. “Giờ thì Kat và Phoebe cần đưa em đi mua váy cưới đây.”

Anh mở cửa trước, Phoebe và Kat lập tức bỏ nhà vào phòng.

Cả hai cười bẽn lễn khi cô biện hộ.

Kat lên tiếng. “Chúng tôi chỉ muốn đảm bảo mọi thứ diễn ra đúng kế hoạch thôi mà.”

Wulf lắc đầu

“Tất nhiên rồi,” Cassandra nói. “Sao mà không đúng kế hoạch được chứ?”

Trước khi cô kịp nói thêm câu này, chị Phoebe và cô bạn đã kéo cô tới một tiệm nhỏ là phố chính trong lúc Wulf ở lại trong căn hộ.

Cassandra chưa từng quay lại phố sau lần Wulf được chào đón “nồng nhiệt” và bởi cô bắt quả tang Phoebe và Urian ở cùng nhau.

Thay vào đó, cô và anh dành phần lớn thời gian ở lại căn hộ, cô cảm thấy nơi đó an toàn và không phải lo lắng có ai sẽ xúc phạm anh.

Cảm giác được ra ngoài thật thích, dù không khí ở đây không hẳn là trong lành. Phoebe đưa cô và một hiệu váy do bạn chị ấy làm chủ, cô ấy cũng đang chờ họ. Thực tế, tất cả các cô gái ở cửa hiệu đều thân thiện với cô tới mức khiến cô ngạc nhiên.

Cassandra nghi ngờ chuyện này là bởi họ nợ chồng Phoebe quá nhiều.

Melissa, nhân viên được chỉ định tới giúp họ, có vẻ ngoài tầm hai mươi tuổi. Dáng người cô mảnh khảnh với mái tóc vàng và vóc người cao không quá một mét bảy, như thế là nhỏ bé so với tiêu chuẩn của Daimon.

“Chiếc váy này có thể sửa lại nhanh, tới thứ Sáu là kịp,” Melissa đáp, tay giơ lên chiếc váy dài thướt tha, mềm mượt sáng lên màu trắng ngà. “Cô muốn thử không?”

“Vâng.”

Ngay lúc Cassandra nhìn vào chiếc gương dài, cô biết không cần phải chọn thêm nữa. Chiếc váy quá rộng rãi và cô cảm giác mình như một công chúa tiên giới khi mặc nó. Chất liệu váy mềm mại và trơn bóng, thướt tha trên da thịt cô.

“Em đẹp quá,” Phoebe thì thầm khi ngậy người ngắm cô trong gương. “Giá mà mẹ và bố có thể nhìn em lúc này.”

Cassandra mỉm cười với chị. Cô không nghĩ mình đẹp với cái bụng lộ ra cả chục phân như thế, nhưng dù sao cô cũng có lý do chính đáng mà.

“Trông rất đáng yêu,” Kat nhận xét trong lúc giúp chỉnh lại gấu váy.

“Cô nghĩ sao?” Melissa hỏi. “Tôi còn có mấy chiếc khác nếu...”

“Tôi lấy cái này.”

Melissa mỉm cười, tiến lại gần giúp cô cởi váy, rồi đo đạc lại để sửa sang một chút. Kat và Phoebe rời khỏi phòng thử đồ và tiến ra ngoài ngắm trang sức.

“Cô biết không,” Melissa nói trong lúc đo vòng eo của cô, “tôi phải thú nhận tôi rất ngưỡng mộ những gì cô đã làm.”

Cassandra nhìn cô khó hiểu. “Ý cô là sao?”

“Tìm được một thợ săn đêm bảo vệ cô như thế,” Melissa đáp lại trong lúc ghi chép số đo vào cuốn sổ tay nho nhỏ. “Giá như tôi cũng tìm được người chăm sóc các con tôi khi tôi ra đi. Chồng tôi mới qua đời ba tháng trước, dù tôi còn hai năm nữa, nhưng tôi không ngừng lo cho bọn nhỏ.”

Hai năm...

Melissa trông trẻ hơn nhiều. Khó có thể tưởng tượng cô gái khỏe mạnh, sôi nổi này lại sắp chết vì tuổi già chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế.

Người phụ nữ tội nghiệp đã mất chồng. Phần lớn các Apollite sẽ kết hôn với người đồng tộc và chỉ cách nhau vài tháng tuổi là vì lẽ đó. Việc tìm được một người bạn đời cùng chung sinh nhật là một món quà lớn.

“Nó có... đau đớn không?” Cassandra ngập ngừng. Cô chưa thấy Apollite nào chết vì nguyên nhân “tự nhiên” cả.

Melissa ghi thêm vài dòng. “Chúng tôi đã thề không để ai ra đi một mình.”

“Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

Melissa ngẩng lên nhìn cô. Đôi mắt cô ảm đạm ngập những cảm xúc bất thành lời, nhưng nỗi sợ vẫn vuran ra khiến Cassandra run rẩy. “Cô có muốn biết sự thật không?”

“Có”

“Ngoài sức chịu đựng. Chồng tôi là người rất mạnh mẽ. Anh ấy gào khóc cả đêm như một đứa trẻ vì quá đau.”

Melissa hắng giọng như thể nỗi đau quá sức chịu đựng với chính cô. “Nhiều lúc tôi hiểu được vì sao có rất nhiều người trong chúng ta lại tự sát vào đêm trước đó. Tôi thậm chí còn nghĩ hay là chuyển các con tới cộng đồng khác để chúng được lựa chọn, nhưng kẻ cả có lên trên mặt đất, chúng ta có quá nhiều kẻ thù phải giáp mặt. Các Apollite khác, lũ Daimon, thợ săn thú, con người, rồi cả thợ săn đêm luôn săn đuổi những người anh em của ta. Mẹ tôi mang tôi tới đây

khi tôi chỉ là một đứa trẻ. Nhưng tôi vẫn nhớ thế giới bên ngoài như địa ngục. Ở đây an toàn hơn nhiều. Ít nhất chúng tôi có thể sống cởi mở mà không sợ bị người khác phát giác.”

Cassandra nghẹn thở khi ý nghĩ ấy va vào cô. Cô biết sẽ không dễ chịu, nhưng những gì Melissa kể còn khủng khiếp hơn cô tưởng.

Cô có thể chịu được... nhưng còn con cô? Nó vô tội. Nó không đáng phải chịu số phận này.

Nhưng rồi có ai đáng đâu?

“Được rồi,” Melissa vội nói, “Tôi không cố ý làm cô buồn.”

“Không sao,” Cassandra cố nuốt cục nghẹn trong cổ xuống để đáp lời “Chính tôi đặt câu hỏi và cảm ơn cô đã nói sự thật.”

Ngay khi họ xong việc, Cassandra không còn cảm thấy vui vẻ nữa, cô cũng chẳng thiết đi mua sắm gì. Cô muốn gặp Wulf.

Cô tìm thấy anh đang ở trong phòng ngủ, chuyển kênh này sang kênh khác trên tivi. Anh tắt nó ngay khi nhìn thấy cô. “Có chuyện gì vậy?”

Cô do dự đứng cuối giường. Anh ngồi dậy tựa vào gối, chân để trần một cái chần chừ. Nỗi lo lắng trong mắt anh có ý nghĩa bằng cả thế giới này với cô, nhưng chưa đủ.

“Anh sẽ săn đuổi con em chứ, Wulf?”

Anh nhăn nhó. “Chuyện gì vậy?”

“Nếu con trai chúng ta lớn lên và quyết định rằng nó không muốn chết. Liệu anh có giết nó không?”

Wulf nín thở trong lúc đầu tranh. “Anh không biết, Cassandra. Thật đấy. Có lẽ danh dự sẽ buộc anh làm thế, nhưng anh không chắc liệu mình có thể nghe theo không.”

“Hãy thề với em là anh sẽ không làm hại con,” cô nói, đi tới đứng cạnh anh. Cô túm lấy áo anh và giữ chặt khi con thổng khổ và sợ hãi ập đến. “Hứa với em khi nó lớn, dù nó có biến thành Daimon, anh cũng sẽ thả nó đi.”

“Anh không thể.”

“Vậy thì sao chúng ta còn ở đây làm gì?” cô rít lên với anh.

“Có điều gì tốt khi anh là cha nó mà lại giết nó cơ chứ?”

“Cassandra, em em. Hãy bình tĩnh lại đi.”

“Chính anh ấy!” cô hét lên. “Em sẽ chết, Wulf ạ. Tan biến. Trong đống đau. Và thời gian của em sắp hết rồi.” Cô thả anh ra, đi tới đi lui trong phòng, cố gắng thở. “Anh không thấy sao? Em sẽ chẳng nhớ được gì sau khi chết. Em sẽ ra đi mãi mãi. Rời khỏi thế giới này. Rời khỏi tất cả mọi người.” Cô hoảng hốt nhìn quanh căn phòng. “Em sẽ không nhìn thấy màu sắc. Khuôn mặt anh. Chẳng thứ gì cả. Em sẽ chết. Chết đấy, anh hiểu chưa?”

Wulf kéo cô vào vòng tay anh để cô khóc thút thít trên ngực anh. “Không sao mà, Cassandra. Có anh ở đây rồi.”

“Đừng nói ‘không sao’ nữa. Có sao đấy. Chúng ta không thể làm gì để thay đổi. Em phải thế nào đây? Em chỉ mới hai mươi sáu. Em không hiểu. Tại sao em phải chết? Vì sao em không thể nhìn con em lớn lên?”

“Chắc chắn sẽ có cách giúp em,” anh khẳng định. “Có lẽ Kat có thể nói với Artemis. Luôn có kế hờ mà.”

“Giống như của anh sao?” cô hỏi vặn lại trong cơn kích động. Anh không thể thoát khỏi số phận trở thành Thợ săn đêm cũng như em không thể tránh việc trở thành Apollite. Tại sao chúng ta kết hôn làm gì? Có nghĩa lý gì đâu?”

Ánh mắt anh thiêu đốt cô. “Bởi vì anh sẽ không để mọi chuyện kết thúc như thế,” anh gầm lên dữ tợn. Anh đã mất tất cả mọi thứ anh quan tâm trong đời. Anh sẽ không để mất em hay con của chúng ta. Em có nghe không?”

Cô nghe thấy rồi, nhưng thay đổi được gì đâu. “Vậy giải pháp là gì?”

Anh kéo cô thô bạo dựa vào ngực anh. “Anh không biết. Nhưng chắc chắn có cách nào đó.”

“Vậy nếu không thì sao?”

“Vậy thì anh sẽ quét tan đỉnh Olympus hoặc cả địa ngục Hades hoặc bất cứ nơi nào cần thiết để tìm em. Anh sẽ không để em ra đi, Cassandra, mà không chiến đấu.”

Cô ôm chặt lấy anh, nhưng sâu trong tim, cô biết sẽ chẳng ích gì. Ngày rồi sẽ tận, từng giờ trôi qua, cô càng gần với điểm cuối con đường.